

Konieczność opłacenia telefonu nie szczególnie uzasadnionym przypadkiem

Kategoria: Polityka Społeczna

Opublikowano: niedziela, 24, lipiec 2016 00:00

Bernadeta Skóbel

Odłony: 950

W orzecznictwie sądowym ukształtował się pogląd, że "szczególnie uzasadniony przypadek" w rozumieniu art. 41 pkt 1 ustawy o pomocy społecznej to taka sytuacja życiowa osoby lub rodziny, która ponad wszelką wątpliwość, bez konieczności wnikliwych zabiegów kwalifikacyjnych w stosunku do istniejącego stanu rzeczy pozwala stwierdzić, że tak drastyczne, czy tak dotkliwe w skutkach i ingerujące w plany życiowe zdarzenia nie należą do zdarzeń codziennych, ale do zdarzeń nadzwyczajnych. Tak wynika z uzasadnienia wyroku NSA z 29 czerwca 2016 r. sygn. I OSK 1054/16.

Wyrok zapadł w następującym stanie faktycznym. Prezydent miasta odmówił skarżącej przyznania świadczenia pieniężnego w postaci specjalnego zasiłku celowego na zakup kuponów doładowujących kartę telefoniczną w wysokości 120 zł na okres 6 miesięcy. Organ ustalił, że skarżąca prowadzi jednoosobowe gospodarstwo domowe. Jej dochód stanowi emerytura. Skarżąca mieszka wraz z córką w trzypokojowym spółdzielczym własnościowym lokalu mieszkalnym. Posiada orzeczoną umiarkowaną stopień niepełnosprawności. Organ wskazał, że ze względu na przeszło dwukrotne przekroczenie ustawowego kryterium dochodowego wnioski skarżącej rozpoznawany był na podstawie art. 41 ustawy o pomocy społecznej. Przepis ten umożliwia przyznanie specjalnego zasiłku celowego, mimo przekroczenia wspomnianego kryterium, w szczególnie uzasadnionych przypadkach. W ocenie organu w rozpoznawanej sprawie brak było szczególnych okoliczności, które uzasadniałyby przyznanie skarżącej pomocy finansowej. Organ wskazał również, że z posiadanego dochodu skarżąca ponosi koszty wyżywienia wynoszące 800 zł miesięczne, zaś na inne cele otrzymuje pomoc finansową z ośrodka pomocy społecznej. Decyzję tę podtrzymało Samorządowe Kolegium Odwoławcze.

Sądy obu instancji przyznały rację organom. Sąd wskazał, że konieczność zakupu kuponów doładowujących kartę telefoniczną, jako planowany wydatek, nie stanowi szczególnie uzasadnionego przypadku, o którym mowa w art. 41 pkt 1 ustawy o pomocy społecznej. Sąd wskazał, że skarżącej jako osobie samotnej i niepełnosprawnej potrzebny jest telefon do kontaktu ze służbą zdrowia, jednak dochód osiągany przez skarżącą przekracza, ustawowe kryterium dochodowe, i to dwukrotnie, a organ nie ma obowiązku spełnienia każdego żądania osoby ubiegającej się o pomoc. Sąd wskazał, że sytuacja życiowa skarżącej nie daje podstaw do przyznania jej specjalnego zasiłku celowego ponad te formy pomocy społecznej, które były jej dotychczas udzielane.

Źródło: [CBOSA](#)